

ΣΕ ΟΛΑ μου τα έργα, μυθιστορήματα, θεατρικά, προπαντός στην ποίησή μου, κυριαρχεί ο χρόνος, σε μια σχέση αγωνίας με τη φθορά, μια σχέση υπαρξιακή, υποστασιακή, μια ανάγκη αναγωγής του εφήμερου σε μίαν απατηλή αιωνιότητα της μίας έστω μοναχικής στιγμής.

Ωστόσο, όταν αναρωτιέμαι ποια είναι η δική μου σχέση με το χρόνο, δεν ξέρω να πω ακριβώς.

Είναι σαν να έχεις περπατήσει σε σαγηνευτικά μισοσκοτάδα και ξαφνικά κοιτάξεις γυμνό το πρόσωπό σου στον καθρέφτη, με τις ρυτίδες να κατεβαίνουν ως χαμηλά, να το ζώνουν αξιοθρήνητο, κι εσύ να προσπαθείς να συμφιλωθείς μ' αυτές, για να μπορέσεις να αποδεχθείς την αξιοπρέπεια της αλήθειας.

Σίγουρα, χρειάζεται τόλμη και αρετή για να μπορέσεις να δημιουργήσεις μια σχέση αξιοπρέπειας με τις ρυτίδες, πάει να πει με το χρόνο, μια σχέση γοητείας με τη φθορά.

Μπορεί όλα αυτά να τα προσάθησα μόνο στα μυθιστορήματά μου, από ανάγκη να υπερωτώ το δικό μου φόβο, τη δική μου υπαρξιακή μοναξιά.

Και τώρα που ο χρόνος στενεύει, τώρα που δεν είμαι νέα πια, λέω δεν θα προφθάσω να πω αυτό που έχω να πω, αυτό που δεν το βρήκα ακόμα, λέω, ο χρόνος θα με κουκουλώσει και δεν θα προφτάσω να γράψω τον ένα λόγο, τον αληθινό, τον περιούσιο, αυτόν που θα περιέχει όλους τους άλλους, ένα λόγο που να είναι η ψυχή μου. Αυτή η αγωνία με κατέχει πια, όχι οι ρυτίδες, όχι η φθορά.

Η σιωπή μόνο, αυτή η Μετά.

Και είναι άλλες φορές, που λέω, ποτέ δεν ήμουν πιο νέα, λέω, ποτέ πια είκοσι πέντε, όταν γράφω φυσικά, ποτέ με πιο καθαρή σκέψη.

Στα είκοσι πέντε μου ένιωθα κιάλας πως είχα γεράσει, ενώ στην εφηβεία μου, έτσι τραυματική και έρημη που ήταν, στις δύσκολες δεκαετίες της Λήμνου, ζούσα μέσα στην απουσία, μιαν απουσία όπου ο χρόνος βιώνεται πιο οδυνηρά - αυτό το έμαθα πολύ μετά.

ΠΟΣΟ υποκειμενική είναι η έννοια του χρόνου το μαθαίνεις στο μάκρος της ζωής σου, μόνος.

Υπάρχει ένας στίχος του Ελύτη, που εμένα μου έδινε πάντα μια σχέση δική μου με το χρόνο, αλλά και με βοηθούσε να βρω μέσα μου μια νεότητα σαν αυτή του

ΜΑΡΙΑ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ - ΠΟΘΟΥ

ΜΑΡΙΑ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ - ΠΟΘΟΥ

Μια σχέση γοητείας με τη φθορά...

Σίγουρα, χρειάζεται τόλμη και αρετή για να μπορέσεις να δημιουργήσεις μια σχέση αξιοπρέπειας με τις ρυτίδες, πάει να πει με το χρόνο, μια σχέση γοητείας με τη φθορά

Πλωτίνου, που πάει αντίστροφα με τις ρυτίδες, μέσα από τη διαφάνεια του γηρασμένου σώματος.

«Το φως δουλεύοντας τη σάρ-

κα», λέει ο Ελύτης.

ΚΑΙ μ' αρέσει να μένω σ' αυτή τη νεότητα της διαφάνειας, που απελευθερώνει τις μέσα οράσεις

της ψυχής.

Αυτή τη νεότητα προσπαθώ τώρα να δώσω στο νέο μου μυθιστόρημα.

Δυσ 4 Ιαν. 98